

Стр. 2

СВЕТЛИНА

СПИСЪК

на дарителите за читалище „Пробуда“
село Кочериново.

Имаше случай, когато даже един писар от общината заповедал на слугата да му приготви стая и запали печка, че щел да прави некакво събрание. Разбира се на това реагираха. И ред още много волности, за поддробното им описание не ми позволяват колоните на вестника. Не е излишно да спомена, че от като е отнет мандата на настоятелството, почна да създава по-голем шум около деятелността си, напр. поръчаните оттук от миналата година катедри, вчера четири от тях се донесоха в гимназията.

И така „другари“ настоятели, вие които осъждахте директора на гимназията, директорите на прогимназии, а и главните учители в града едва ли ви търпеха; вие които не изпълнявате законите и правилниците по „народното просвещение и специалните наредби“ на последното – незнай ли, че който не ги изпълнява се наказва? Шом тези закони не съществуват на вашите разбирания, тогава защо вие е мнечно, защо ви лишили да служите при тези закони? Цел месец как сте извършлени, още стояте и се чудите как да заблуждавате и изтъквате непорочността (?) си. Види се треба да е сладко стоещето ви.

Мислите ли, че нещастният работник и бедняк нема да се опомни и да види колко сте му доброжелатели? Излишният труд си правите да посочвате директите на бедното население, защото то ги знае, че и те са бедни като него, но това население трябва вие да погледнете. И ущетителят е честост от това бедно население ви е опознал и по-вече ще ви опознае. Сега толкоз.

Един забележителен излет.

На 18, 19, 20, 21 и 22 м. м. група туристи, юноши и възрастни, от града ни изпълниха първ по рода си до сега в България излет – чисто алпийски. До сега се мислеше, че Рила зиме е непреколима и винаги са били безуспешни опитите на нашите туристи да минат през 7-те езера за в Р. Монастир. Може ли да успеха на този излет да се дължи на добратата екипировка на излетниците, но преди всичко най-много на безстрашието им, което беше доро до крайност. Може ли да си представи човек от тук трудностите, които им са се изпречвали по пътя. Ноушуката в още не пригответана за ношуващ хижка е първа до сега на българския турист на такава височина и в такъв снег. А 20 февруари ще остане паметен в туристския живот у нас. Тръгнали сутринта рано от хижата при хубаво време след неизбройни трудности те пристигнали при 5-тото езеро (7-те езера), целото горно Дупнишко поле и Тракия се покрили с мъгла, която е привлекла на развлечения море. Също и върховете на 7-те езера ги забулиха мъгла, но в излетниците никакво колебание не се породило. Излезли към 6-тото езеро пътувайки вече във мъгла. Скоро те се забудили помислили, че са над езерата. Тук е била изгубена надеждата да се отиде в монастиря, но слаждото полека-лека изгревало, мъглата попочнала да реде, те видяли над себе си нещо, като пересто облаче, което все по-вече се откривало и колко големо е било очудяването им, когато се открило под тях 6-тото езеро, а отгоре езерния върх Тръгни ги побили как къде е бил седнал и се окопал в снега. Пътувайки в мъгла те не съз забележили пропастта, която е зела под тях и защастие никой не се подхъзкал. Второто опасно място е било при 7-то езеро. Благодарение на котките и твърдостта на снега са успели да го преминат. Излезли от вр. Дамга те мислили, че опасностите са се свършили, но голема е била уплахата, когато почнали да потъват в снег до колене. Пък им до долината на р. Друшлавица е бил един от най-трудните. После те се спуснали из поменатата долина, като на всеки миг са рускували да бъдат завлечени от некоя лавина, каквито е имало и даже са били в действие. На некои места са срещали отвесни прести и са ги преминали с пързалияне седешком.

Привечер Р. Монастир приел за първи път български туристи-алпинисти. Настинка излетниците са изпитали много мъки и трудности, но според думите им те са били изкупени от великолепните зимни гледки на Рила.

Любин.

Vanitas Vanitatum...

(в памет на мой незабравим приятел Г. Лещански)

Неделя. Насрещните хълмища голи, посръди, и неми, гледат над долината, в която се гуши градът. Малките градинки наоколо разпери се безистин грани, немо притискат и крият под квартал, потопен в вечна и безисходна скръб.

Аз сам съм в моета малка килия. Гледам през скръбния хълмища, това тъжно опалово небе, тая тъжно, неопределено и неуловимо чувство ме притиска и мъчи.

Тая вечна съжност и заспалост на къщурките, тая задремалост на въздуха, тая неподвижност на улицата, не се нарушават от безгрижен весел глас, от дихане на ветер, от стълки на ми-

нува, или от шумът на бегачи запрегнати коне. Секаш всичко е отдавано изстинато, бездиханно, умрело, заспало на веки.

Спокойствие, Тишина, Мълчание, и Нищета съз властелините над тоя беден край.

... Камбанен звън се разнесе над долината, нали тихите колиби на нашия квартал и разби мълчанието и тишината. Той се пронесе явно, болно, тревожно, неизразимо тъжно. И угласна далече не-каде из полето, потънало в синкав дим. Последва втори, трети, четвърти... една безкрайна вечига от болни, мъчители, непоносими тежки камбани удари, които извикват на лицето на всекиго безпокойство, тревога, болка и мъжа, бледност и страх. Защото говорят за нещо страшно, жестоко и неправимо – за Смърт!

Да! Некой се е прости с тая бедна картина която аз още гледам. Некой се е разделил

може би без време с близки, родни, мили, и скъпни. И сега те убиват сърцето си над него от плач, от болка от отчаяние...

А той, невъзмутим и спокоен, нетрогван и нетревожен вечен от нищо, лежи пред тех, затрупан с бръшля и чимшир, – тия тъжни и тежки символи на Вечност и Печал.

Той може би съвсем неочаквано, съвсем неадейко ги е оставил, млад, още неразмакнал сините на своя живот. И оставя на улицата невръстни деца, нема, побелели и превърнати от старост майка, – разбита и съжрупена от скръб...

А, ето... долитат до ушите ми некакви тежки, претежки и мъчители звуци от музика, които свирят погребален марш. Значи той е вечен там, пред влагната дупка която ще го пребере, пред вратата която води към Неизвестното Отвъд. Може би вече го спускат в малката и влажна дупка, на речена гробница. Може би вече го заравят с пръст,

вечната метаморфоза, те може би отново ще се... Нико... Но, все едно... все едно...

Vanitas vanitatum et omnia vanitas...

Хр. Велев

Къде отивате?

в малки раф

Дамски вълнени платове

хасета за шаршави и бродирани, разни басми, сатени докове и други манифактурни стоки пристигнаха в

Магазин ЗЛАТЕН ОРЕЛ – Дупница.

ДЖРЖАВНА МИНА „БОБОВ-ДОЛ“

7-мо Полково Интенданство.

Обявление № 931

Понеже произведеното на 18 II и.д. съществование не се утвърди то на 1 април 1922 год се признава при Дупнишкото Околийско Финансово управление второ съществование съгласно закона за бюджета, отчетността и предприятията и изработените за тази цел поемни условия за доставката на 500 кг антигризутозис експлозив и 5,000 броя капсули за Джржавна мина „Бобов-Дол“. Приближителната стойност на предприятието възлиза на 50,000 лв. Залог за право участие в търга се иска 8% от девизната цена. Предложените и документите се приемат от 9 ч. часа сутринта на 10 к. след утвърждане на протокола по постингнатото съгласие.

Залог за правоучастие е 5% внесен в банково удостоверение. Поемните условия и описание могат да се видят всеки присъствен ден в интенданството.

От Интенданството.

Крайнишко Селско Общ. Управление.

ОБЯВЛЕНИЕ № 1332

Обявява се на интересуващите, че 7-мо Полково Интенданство води преговори за доставката по доброволно съгласие 200 литри вино, необходимо за 24 март 1922 год, за частите от гарнизона.

Предприятието възлиза на 3200 лева. Всички конкуренти предлагат устни или писмени своите предложения в интенданството, където се приемат всекидневно от комисия. Преговорите ще се приключат окончателно в интенданството на 22 март 1922 год. Доставката е неотменна и трябва да се изпълни в срок от 24 ч. след утвърждане на протокола по постингнатото съгласие.

Залог за правоучастие е 5% внесен в банково удостоверение. Поемните условия и описание могат да се видят всеки присъствен ден в интенданството.

От Интенданството.

ОБЯВЛЕНИЕ № 385

Понеже търговете обявени с обявление № 1350 от 18 август 1921 год. публикувано в Джржовен вестник брой 116/1921 г. и 1842 от 4 и ноември публикуван в джржавен вестник брой 196 1921 год. Джржовен не се утвърди поради високото наименование на 50,000 лв. Залог за правоучастие в търга на 24 март 1922 год. от 24 ч. след утвърждане на постингнатото съгласие.

За което на 24 март и. г. от 2 до 3 часа подир обед в канцеларията на общинашкото управление ще се произведе търг по доброволно съгласие с явно ма-лонатдаване, под същите поемни условия казан в гоапоменатото обявление.

Приближителната стойност на предприятието възлиза на около 358,100 лв. Залог за правоучастие в търга 18 хиляди лева в банково свидетелство.

Продават се

нива в местноста „Злево“ от 46 дакари при съседи

Иван Манов, Тасе Ангелов

Шоп, Богдан Петров и път.

Нива местноста „Къшлъко“ от 245 декари при съседи: Хаим Пелисов, Наследниците на Коче Айдарски, Димитър В. Мечкарски и Стоичко Джермански

Имота подхождащ за обзавеждане на едно добро земеделско стопанство и служащ за всичките му отрасли прибран на едно място.

За Споразумение:

Братя П. Каракоянови.

Две крачни физармоники добре запазени се продават на износна цена.

Справка: Администрацията.

лозе с овощни джрвета в местноста „Куртбай“ от 3 дек.

За съведение: Еленица п. Павлова

За напитки при НАСЛАДА

(Казаковия хан)

А там, по пътя на вечното движение и срещнат некога след векове. А може би – Европа...

И ужри. Той е вече сенка. И немогат да го върнат при нас ни волни, ни писъци, нито ридания...

– А там, по пътя на вечното движение и срещнат некога след векове. А може би – Европа...

– ... Нико... Но, все едно... все едно...

– ... Yānitas yānītūm et omnia yānitas... –